

Sygn. akt III AUa 836/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 r. w Lublinie

sprawy L. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 9 sierpnia 2018 r. sygn. akt VIII U 980/16

oddala apelację.

Jacek Chaciński Elżbieta Czaja Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

Sygn. akt III AUa 836/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 27 czerwca 2016 roku odmówił L. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że komisja lekarska orzeczeniem z dnia 17 czerwca 2016 roku ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. L. P. złożyła odwołanie od decyzji, wnosząc o jej zmianę i ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał L. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od (...) do (...).

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

L. P., urodzona dnia (...), posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe. W latach 1993-2002 pracowała z przerwami jako salowa, a od dnia 1 marca 2003 roku jako sprzedawca.

W okresie od dnia 25 marca 2007 roku do dnia 31 marca 2010 wnioskodawczyni nieprzerwanie pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W tym czasie nie podejmowała zatrudnienia. W okresie od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia 31 marca 2016 roku wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Od dnia 1 sierpnia 2011 roku do dnia 18 stycznia 2013 roku, a następnie od dnia 21 lipca 2014 roku jest zatrudniona na stanowisku sprzątaczkii w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Do zakresu obowiązków L. P. na zajmowanym stanowisku należy codzienne zamiatanie podłóg i odkurzanie wykładzin dywanowych, mycie powierzchni, przecieranie na wilgotno biurek, szaf, regałów, półek wiszących oraz stanowisk komputerowych, codzienne opróżnianie koszy na śmieci, mycie i czyszczenie armatury oraz urządzeń sanitarnych, mycie grzejników i parapetów 1 raz w tygodniu, odkurzanie mebli tapicerowanych 1 raz w tygodniu, mycie drzwi, glazury i lustek 1 raz w tygodniu, mycie okien bez konieczności pracy na wysokości 2 razy w roku, usuwanie pajęczyn, mycie ciągów komunikacyjnych 2 razy dziennie, codzienne opróżnianie popielniczek oraz wykonywanie innych poleceń przełożonych. Wnioskodawczyni została dopuszczona do pracy na podstawie zaświadczeń lekarskich lekarza medycyny pracy.

W dniu 11 marca 2016 roku L. P. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty.

Orzeczeniem z dnia 19 kwietnia 2016 roku lekarz orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Komisja lekarska podzieliła ocenę lekarza orzecznika. W oparciu o powyższe organ rentowy w wydał zaskarżoną decyzję.

L. P. w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 24 września 2006 roku przeżyła uraz psychiczny związany ze śmiercią męża oraz 2-letniego dziecka. Od 2007 roku rozpoczęła leczenie psychiatryczne ambulatoryjne z rozpoznaniem zaburzeń depresyjnych nawracających. Depresja nie ma charakteru endogenego, a zaburzenia nastroju mają czynnościowy, adaptacyjny charakter i występują w sytuacjach subiektywnie trudnych. Stan psychiczny wnioskodawczyni od wypadku uległ poprawie z uwagi na ustąpienie reakcji na stres wywołany nagłą śmiercią najbliższych i nie sprowadza niezdolności do pracy.

Wypadek z dnia 24 września 2006 roku spowodował u wnioskodawczyni złamanie trzonu obu kości udowych, wymagający leczenia operacyjnego. Powikłania spowodowane opóźnionym zrostem złamań również wymagały leczenia operacyjnego. W wyniku zastosowanego leczenia złamania obu kości udowych się wygoiło, jednak u wnioskodawczyni jednocześnie rozwinęły się pourazowe zmiany zwyrodnieniowe kolan, zwłaszcza stawów rzepkowo-udowych, które mają postępujący charakter. Zdjęcia RTG oraz badania (...) i(...) potwierdzają wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego, bez zmian w rdzeniu kręgowym. Schorzenia związane z narządami ruchu, a zwłaszcza postępujące zmiany zwyrodnieniowe kolan powodują u wnioskodawczyni częściową niezdolność do pracy nadal po dniu 31 marca 2016 roku, która trwa do dnia(...). Wnioskodawczyni nie może wykonywać zatrudnienia związanego z pracami fizycznymi i zwiększoną aktywnością ruchową oraz związanego z pozycją siedzącą, wymagającą częstych zmian pozycji ciała i pozycji stojącej. Może jednak wykonywać zatrudnienie związane z ograniczeniem chodzenia, bądź pozycją siedzącą nie wymuszającą częstych zmian pozycji ciała.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie stanu zdrowia wnioskodawczyni i jego wpływu na zdolność do wykonywania pracy Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych. Wszystkie opinie zostały uznane za wiarygodne. Opinie zostały sporządzone przez lekarzy posiadających kwalifikacje zawodowe i doświadczenie z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawczyni, są rzetelne oraz wyczerpujące, wydane po przeprowadzonym badaniu wnioskodawczyni z uwzględnieniem dokumentacji lekarskiej oraz specyfiki zatrudnienia na dotychczas zajmowanych

stanowiskach, a także na obecnym stanowisku sprzątaczk. Ponadto opinie są konsekwentne i prowadzą do jednakowych wniosków

Opinia główna z dnia 17 października 2016 roku została sporządzona przez biegłych łącznie trzech specjalności: psychiatrę M. D., ortopedę M. G. oraz lekarza medycyny pracy L. M. i uzupełniona o opinię biegłego psychologa J. J.. Biegli stwierdzili, że częściową niezdolność do pracy powoduje stan narządów ruchu wnioskodawczynie. Biegli podkreślili przy tym, że stan zdrowia w zakresie narządów ruchu nie uległ poprawie. Wnioskodawczynie może jednak wykonywać pracę związaną z ograniczeniem chodzenia, bądź pozycją siedzącą.

Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych ortopedy i lekarza medycyny pracy. W opinii z dnia 13 listopada 2017 roku biegli podtrzymali swoje stanowisko wyrażone w opinii głównej. Wyjaśnili, że rozwinięcie się pourazowych zmian zwyrodnieniowych kolan ma postępujący charakter, w związku z czym brak jest podstaw do uznania, że po dniu 31 marca 2016 roku stan zdrowia wnioskodawczynie uległ znaczącej poprawie. Z tego względu nie może pracować na stanowisku salowej i sprzedawczynie, co łączy się ze zwiększoną aktywnością ruchową. Co prawda wnioskodawczynie posiada wykształcenie w zawodzie dziewiarza, jednak do dnia wypadku pracowała jako salowa i sprzedawca, co obecnie nie jest możliwe. Biegli dodali, że praca w charakterze dziewiarza również wymaga częstych zmian pozycji ciała oraz pozycji stojącej.

Sąd zwrócił się do obecnego pracodawcy wnioskodawczynie o nadesłanie dokumentów dopuszczających ją do pracy wraz z zakresem obowiązków. Po uzyskaniu dokumentów Sąd dopuścił dowód z kolejnej opinii uzupełniającej, zobowiązując biegłych do uwzględnienia dokumentacji pracowniczej. W opinii z dnia 21 maja 2018 roku biegli ortopeda M. G. oraz lekarz medycyny pracy L. M. ponownie wskazali, że nie znajdują podstaw do zmiany stanowiska. Biegli kolejny raz podkreślili, że pourazowe zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych, zwłaszcza na poziomie stawów rzepkowo-udowych, a ponadto zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego, powodują niezdolność wnioskodawczynie do pracy związanej z pracami fizycznymi i zwiększoną aktywnością ruchową. Tym samym nie może wykonywać zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, związanego z pozycją siedzącą, ale wymagającego częstych zmian pozycji ciała i pozycji stojącej. Odnosząc się do specyfiki pracy kasjera-sprzedawcy, salowej i dziewiarza biegli wskazali, że wnioskodawczynie mogłaby wykonywać zatrudnienie na tych stanowiskach, jednak z dostosowaniem do jej niepełnosprawności, co nie wyklucza uznania częściowej niezdolności do pracy.

Organ rentowy zakwestionował opinię uzupełniającą z dnia 21 maja 2018 roku, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu medycyny pracy i ortopedy. Analizując treść zastrzeżeń Sąd doszedł do wniosku, że wszystkie okoliczności podnoszone przez organ rentowy zostały wyjaśnione przez biegłych w dotychczasowych opiniach. Konsekwentnie biegli wskazywali, że wnioskodawczynie nie może wykonywać prac fizycznych związanych pozycją siedzącą wymuszającą częstą zmianę pozycji ciała i pozycji stojącej, a z tym łączy się zatrudnienie na stanowiskach sprzedawcy i dziewiarza. Praca w tym charakterze jest natomiast zgodna z poziomem kwalifikacji i dotychczasowym zatrudnieniem wnioskodawczynie. Na ocenę biegłych nie wpływa natomiast specyfika obecnie wykonywanej pracy na stanowisku sprzątaczk, ponieważ nie łączy się ona z długotrwałą pozycją siedzącą oraz zwiększoną aktywnością ruchową. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że nie zachodzi potrzeba dalszego uzupełniania materiału dowodowego i oddalił wniosek dowodowy organu rentowego. Wszystkie wątpliwości odnośnie stanu zdrowia wnioskodawczynie, przy uwzględnieniu charakteru dotychczas wykonywanej pracy oraz poziomu jej wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, zostały w sposób wyczerpujący i przekonujący wyjaśnione przez biegłych w opinii głównej oraz dwóch opiniach uzupełniających. Sąd ma obowiązek zasięgnięcia kolejnej opinii biegłych tylko w sytuacji, gdy dotychczasowa opinia budzi istotne i niedające się usunąć wątpliwości, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Sąd podkreślił że sporządzone opinie są wyczerpujące i wyjaśniają wszelkie wątpliwe kwestie, a stanowisko w nich wyrażone jest spójne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 887, tekst jedn. ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Jak stanowi art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej

z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, a całkowicie osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

W świetle art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W celu ustalenia kwestii spornej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych .

Z opinii jednoznacznie wynika, że stan zdrowia wnioskodawczyni w zakresie narządów ruchu nie uległ poprawie w porównaniu do okresu przed dniem

(...), a więc poprzedniego okresu pobierania renty. Biegły ortopeda konsekwentnie podkreślał, że zwyrodnienie stawów rzepkowo-udowych w kolanach ma charakter postępujący, w związku z czym stan zdrowia nie mógł ulec poprawie. Dodatkowo wnioskodawczyni cierpi na wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego. Całością schorzeń sprowadza na wnioskodawczynię częściową niezdolność do pracy.

Dodatkowo w swoich opiniach biegli, w tym biegły lekarz medycyny pracy, odnieśli się do okoliczności związanych z poziomem posiadanych kwalifikacji i dotychczasowym zatrudnieniem wnioskodawczyni. O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje bowiem sam fakt występowania określonych schorzeń, ale również ocena w jaki sposób wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Należy je więc oceniać w kontekście predyspozycji zawodowych ubezpieczonego. Za częściowo niezdolną do pracy uznaje się osobę, która wobec naruszenia sprawności organizmu nie jest w stanie wykonywać prawidłowo czynności związanych z zawodem, gdy zachowała zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, lecz jednocześnie utraciła w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje. Kwalifikacje zawodowe należy oceniać zarówno przez pryzmat wykształcenia, jak i w związku z doświadczeniem.

Powyższe okoliczności zostały uwzględnione przez Sąd. Biegli wyjaśnili w swoich opiniach, że stan zdrowia uniemożliwia pracę wnioskodawczyni na stanowiskach zgodnych z jej wykształceniem (dziewiarz) lub doświadczeniem zawodowym (salowa, sprzedawca). Jest to spowodowane koniecznością pracy w pozycji siedzącej z częstą zmianą pozycji ciała, pozycją stojącą oraz zwiększoną aktywnością ruchową. Takie warunki nie mają miejsca przy obecnej pracy w charakterze sprzątaczk. Co prawda wnioskodawczyni mogłaby wykonywać prace na stanowiskach dziewczarza lub sprzedawcy, jednak z ograniczeniami i w warunkach dostosowania do jej niepełnosprawności. Pracy w warunkach specjalnie przystosowanych do możliwości osoby niepełnosprawnej nie

można natomiast utożsamiać ze zdolnością do pracy w tzw. normalnych warunkach, a o takiej pracy jest mowa w art. 13 ustawy emerytalnej (wyrok SA w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2016 r., III AUa 360/16, Legalis nr 1509170). Okoliczność wykonywania zatrudnienia wnioskodawczyni na stanowisku sprzątaczkii nie ma zatem wpływu na ostateczną ocenę jej zdolności do pracy w rozumieniu rentowym.

Z tych wszystkich względów Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił L. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia (...) do dnia (...).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Od tego wyroku apelację złożył organ rentowy zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał :

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 57 ust. 1 pkt 1 i art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. DZ. U. z 2017, poz. 1383748 ze zm.) poprzez błędną wykładnię polegającą przyznanie prawa do renty osobie nie będącej niezdolną do pracy,

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną oceną materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wyrażającą się w pominięciu okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów,

- sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego przez uznanie wnioskodawczyni z osobą częściowo niezdolną do pracy od (...) do(...).

Skarżący wnosiło o zmianę wyroku poprzez oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja nie jest zasadna. Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, nie ma potrzeby ich powtarzania. Z prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, wynika, że wnioskodawczyni spełnia w dalszym ciągu warunki do renty.

Przypomnieć należy, że wnioskodawczyni była uprzednio, uprawniona do renty - w okresie od dnia 25 marca 2007 roku do dnia 31 marca 2010 roku

z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a w okresie od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia 31 marca 2016 roku - do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Biegli nie stwierdzili u niej istotnej zmiany stanu zdrowia w zakresie narządów ruchu, w szczególności poprawy stanu zdrowia. Jak wynika z podzielonych przez Sąd opinii biegłych występujące u ubezpieczonej schorzenia powodują, że nadal jest niezdolna do pracy.

Wypadek jakiemu uległa wnioskodawczyni w dniu 24 września 2006 roku spowodował u niej bardzo poważne obrażenia w tym złamanie trzonu obu kości udowych, wymagające leczenia operacyjnego. Powikłania spowodowane opóźnionym zrostem złamań również wymagały leczenia operacyjnego.

U wnioskodawczyni rozwinęły się pourazowe zmiany zwyrodnieniowe kolan, zwłaszcza stawów rzepkowo-udowych, które mają postępujący charakter. Wnioskodawczyni nie może wykonywać zatrudnienia związanego z pracami fizycznymi i zwiększoną aktywnością ruchową oraz związanego z pozycją siedzącą, wymagającą częstych zmian pozycji ciała i pozycji stojącej.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie stanu zdrowia wnioskodawczyni i jego wpływu na zdolność do wykonywania pracy Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych z których jednoznacznie wynika, że stan zdrowia wnioskodawczyni w zakresie narządów ruchu nie uległ poprawie w porównaniu do okresu sprzed dnia (...), a więc poprzedniego okresu pobierania renty. Biegły ortopeda konsekwentnie podkreślał, że zwyrodnienie stawów

rzepkowo-udowych w kolanach ma charakter postępujący, dodatkowo wnioskodawczyni cierpi na wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego.

W opiniach biegli, w tym biegły lekarz medycyny pracy, odnieśli się do wszelkich zastrzeżeń organu rentowego, w tym poziomu posiadanych kwalifikacji i zatrudnienia wnioskodawczyni. Jak prawidłowo zaznaczył sąd I instancji - kwalifikacje zawodowe należy oceniać zarówno przez pryzmat wykształcenia, jak i w związku z doświadczeniem.

Powyższe okoliczności zostały uwzględnione przez Sąd. Biegli wyjaśnili w swoich opiniach, że stan zdrowia uniemożliwia pracę wnioskodawczyni na stanowiskach zgodnych z jej wykształceniem (dziewiarz) lub doświadczeniem zawodowym (salowa, sprzedawca). Jest to spowodowane koniecznością pracy w pozycji siedzącej z częstą zmianą pozycji ciała, pozycją stojącą oraz zwiększoną aktywnością ruchową. Takie warunki nie mają miejsca przy obecnej pracy w charakterze sprzątaczk. Co prawda wnioskodawczyni mogłaby wykonywać prace na stanowiskach dziewiarza lub sprzedawcy, jednak z ograniczeniami i w warunkach dostosowania do jej niepełnosprawności. Pracy w warunkach specjalnie przystosowanych do możliwości osoby niepełnosprawnej nie można natomiast utożsamiać ze zdolnością do pracy w tzw. normalnych warunkach, a o takiej pracy jest mowa w art. 13 ustawy emerytalnej (wyrok SA w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2016 r., III AUa 360/16, Legalis nr 1509170).

Do wszystkich zastrzeżeń organu rentowego do opinii zarówno biegli jak i Sąd I instancji odnieśli się szczegółowo.

W tym stanie rzeczy zarzuty organu rentowego podnoszone w apelacji są polemiką z opiniami biegłego – fakt niezgadzania się z wnioskami opinii nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania, że wyrok został wydany z naruszeniem prawa. W tej sytuacji brak jest podstaw do kwestionowania zasadności stanowiska Sądu Okręgowego w przedmiocie oceny mocy dowodowej opinii biegłych specjalistów.

Dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, Nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). W ocenie Sądu Apelacyjnego obdarzone przez Sąd I instancji wiarygodnością opinie są logiczne, konsekwentne i nie pozostawiają wątpliwości co do faktu niezdolności do pracy wnioskodawczyni.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Zgodnie z brzmieniem art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. DZ. U. z 2015, poz. 748 ze zm.) - niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z uzasadnienia podzielonej przez sąd I instancji opinii wynika jednoznacznie, że biegli z zakresu wiodących schorzeń jakimi dotknięta jest wnioskodawczyni wzięli pod uwagę wszystkie kryteria uwzględniane przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy.

W tym stanie rzeczy ubezpieczona spełnia wszystkie warunki do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił prawo do renty na wskazany w opinii okres.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.